

La drecera cap a la submissió

Diuen que Clint Eastwood, abans de recollir un òscar, va dir alguna cosa semblant a que a partir dels setanta anys no creia possible que li poguessin fer ja gaire mal. A mi m'agradaria que no calgués arribar als setanta perquè la por a semblar carca no ens fés el mal que encara ens fa. A alguns, és clar, no pas a tothom.

Potser no diem el què pensem perquè tenim por a no mostrarnos prou moderns, cosmopolites, flexibles, tolerants. Però, probablement, el que havíem de demostrar, ja ho hem fet i no necessitem carnets d'ortodòxia progressista.

És espectacular com passem de puntetes i en silenci davant de fets consumats que, en realitat, ens indignen, ens treuen de polleguera, ens desesperen o, simplement, ens fan perdre la fe en el sentit comú. Fets que es presenten com a signes inevitables de l'època. Un exemple clar és l'acceptació passiva de la precocitat infantil en tots els àmbits.

A quants de nosaltres ens sembla absurd que els nens i nenes posseixin un mòbil als deu anys? Quants estem convençuts que tenir relacions sexuals als catorze anys no toca? Quants pensem que és un error vestir com la Madonna per anar a l'institut? Quants ens esgarrifem quan veiem com apareixen alguns nens i nenes a les sèries, programes i concursos de televisió, de què els fan parlar i com?

Moltes mestres d'escola bressol i de parvulari s'exclamen de les actituds dels infants que arriben a les aules. Diuen que comencen abans interessos i comportaments que anys enreraeren propis de nens i nenes més grans. Si estéssim parlant de colesterol, ja hauríem endegat un pla per millorar l'alimentació dels nens i nenes d'aquestes edats. Si estéssim parlant d'actituds xenòfobes o violentes, ràpidament (i afortunadament!) s'extendria l'alarma social. Però no. No estem parlant de salut, ni tampoc dels grans valors en majúscules. Estem parlant de precocitat, un tema "menor", una preocupació si de cas de lletra petita, una minúcia.

Lamentablement la precocitat no és innocent, no és cap minúcia. Significa que un nen o nena accedeix a comportaments adults abans d'arribar a un determinat nivell de maduresa intel·lectual o afectiva. I atés que aquest món adult està regit per uns valors dominants, la precocitat precipita l'adhesió acrítica del nen o nena a aquests valors. Senzillament, no han tingut temps de desenvolupar "les defenses": el pensament crític i la maduresa emocional.

La precocitat és la drecera cap a la submissió. I el nostre silenci, la fita més eloqüent d'aquesta drecera.